

El Dinamisme Empresarial al Bages

Acabem de presentar la 12ena edició de l'estudi Dinamisme Empresarial al Bages que vàrem començar a editar el 2008. De fet, tenim dades del Valor Afegit generat per les empreses del territori des de principis de segle. Conceptualment és senzill, el nom tècnic és el de Valor Afegit Brut, que des d'un punt de vista empresarial és la mesura de la grandària real d'una empresa (la realitat és polièdrica i calidoscòpica, apart d'esdrújula i discutible). El valor afegit és el que queda a l'empresa per pagar sous, seguretat social, fer inversions i amortitzacions (la continuïtat de l'organització), i fer recerca i innovació (el futur de tot plegat). I és un valor estable, no tant subjecte a variacions com el de la facturació. Si puja l'acer per a una empresa del metall, per poc que pugui repercutirà en la seva facturació, però el seu valor afegit no variarà com a conseqüència d'aquest fet. Aquí fem servir l'equivalència més estable amb més sòlid.

Per estudiar l'evolució del valor afegit creat per les empreses estudiem 17 sectors industrials i de serveis que conformen l'estructura empresarial del Bages i descomponem també els elements del valor afegit (grandària de l'empresa mesurada en nombre d'ocupats, productivitat per ocupat i nombre d'empreses existents). Al col·legi dels seixanta en diem fer *quebrados*.

I agafem com a punt de referència per emmirallar-nos el conjunt de Catalunya. Una primera dada que hem de tenir clara és que malgrat ser el cor de Catalunya som el 2% de tot plegat, molt més industrial que el conjunt català que ja de per si és industrial. El cinturó industrial som nosaltres. I això no és ni bo ni dolent: és així, és com un tret físic que si el portes bé et pot fer fins i tot atractiu. Si ens pertoca un 2% de l'economia catalana a grosso modo, som molt més industrials en quasi tots els sectors menys en el químic (ves per on, potser hi ha una oportunitat de creixement industrial a la comarca per aquí, saturats no ho estem). Per contra, som molt més de material de transport, metall, fins i tot de tèxtil. I com que fa uns quants milions d'anys això es podia considerar com el Golf de Biscaia, a part de platges de pedres rodones que es varen convertir en Montserrat també tenim sal i potassa a sota terra. No és petroli ni liti ni diamants, però té el seu valor i tiba fort de la nostra economia.

El serveis tenen la seva quota bagenca dins de Catalunya, i la construcció comença a treure el cap després de quasi evaporar-se amb el daltabaix del 2008 (el mal any primer...). I quina és la grandària mitjana d'ocupats per empresa? (pregunta maliciosa que projecta il·lusions de poder). Doncs no gaire, uns sectors més que els altres, au, baixeu l'estudi que ja hem penjat a la web, que és gratis... (<https://www.cambramanresa.cat/wp-content/uploads/2019/12/Estudi-CREIXEMENT-ECONOMIC-I-ACTIVITAT-EMPRESARIAL-AL-BAGES-indicadors-2019.pdf>) Si voleu anar per nota pregunteu per la productivitat, i si treballeu de financers demaneu per la rendibilitat i l'endeutament... Totes les respostes a les taules del final. Valen el seu pes en or una vegada els agafes *carinyo*.

I un parell de tocs d'atenció. L'economia d'un territori és com un transatlàntic, lent de moviments, lent de maniobra però que permet observar les tendències de fons (no apte per a tuitaires o per a instagramers). Tenim dos sectors clients tractors principals. L'automoció (si en voleu dir mobilitat...) és el més important. Les decisions es prenen a palau i el palau és lluny i les aigües són mogudes i amb turbulències en el model de negoci i tecnològic, amb nous competidors que entren en escena. I la dependència d'aquest sector s'ha aguditzat amb el temps. On serem d'aquí a cinc anys? I d'aquí a deu? Ulls oberts, que entre altres coses vol dir posar el focus en la indústria 4.0, hi som els principals interessats.

L'altre és la possibilitat de creixement en serveis i aprovisionaments i en convertir residus en recurs, al voltant de la geologia de la nostra comarca. El que passa és que el preu de la potassa (en aquest cas la mare dels ous) també queda lluny de la nostra capacitat de decisió. Són preus internacionals que en el període estudiat s'han arrossegat. Un preu més alt implica més

capacitat d'inversió, d'innovació i de circularitat també amb el residu.

I un convidat amb el que no comptàvem, que més que un cigne negre (esdeveniment no previst de grans i greus conseqüències) és un dinosaure. Farà molta calor l'estiu del 2035? Ei, que no és tant enllà...